

בש"פ 7202/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 7202/15

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד יעל שרף

בשם המשיב: עו"ד סיגל דבורי

החלטה

1. בפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) החל מיום 2.11.2015 בתשעים יום או עד למתן פסק דין בתפ"ח 3430-02-15 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

כתב האישום והליכים קודמים

2. ביום 2.2.2015 הוגש נגד המשיב כתב אישום הכולל חמישה אישומים שעניינם עבירות מין ואלימות שביצע המשיב באחותו, ילדת 1998 (להלן: המתלוננת), הצעירה ממנו בכעשר שנים. לפי הנטען בכתב האישום, המתלוננת גרה יחד עם אמה, סבתה והמשיב. המתלוננת הייתה נתונה למרותו של המשיב, אשר פיקח על התנהלותה והורה לה עם מי תתרועע ומתי תצא מהבית. כחלק מהטלת המרות על המתלוננת, המשיב נהג באלימות פיזית ומילולית כלפיה ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה. האישומים הספציפיים, המובאים בהמשך, מפרטים מסכת של עבירות מין חמורות שביצע המשיב, על-פי הנטען, במתלוננת, תוך ניצול מרות ואיומים. להשלמת התמונה יצוין כי בין יום 23.10.2013 ליום 10.11.2013 הייתה המתלוננת מאושפזת בבית חולים על רקע ניסיון אובדני.

3. אישומים 1-3, מפרטים שלוש הזדמנויות שונות בשנת 2013 שבהן המשיב קרא למתלוננת לחדרו, שם השקה אותה במשקה אלכוהולי וכן שתה ממנו בעצמו. לאחר מכן, המשיב פשט את בגדיו והורה גם למתלוננת לעשות כן. בשל מוראה ממנו פשטה המתלוננת את בגדיה, ובהוראתו גם עיסתה אותו בכל חלקי גופו, לרבות באיבר מינו, שלא בהסכמתה החופשית. באירוע מושא האישום הראשון המשיב החדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת עד שהגיע לסיפוק מיני, ובאירועים מושא האישומים השני והשלישי הוא השכיב אותה על מיטתו ושכב עליה כשהוא מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, ולאחר מכן חיכך את איבר מינו בגופה עד שהגיע לסיפוק מיני, כל זאת שלא בהסכמתה החופשית. בסיום מעשיו המשיב איים על המתלוננת לבל תספר על המעשים לאמם. באירוע מושא האישום השני המשיב אף איים על המתלוננת באמצעות סכין. חרף איומיו, המתלוננת שבה וסיפרה לאמה אודות מעשיו של המשיב בה, ואמה החלה להלין אותה בחדרה ובהמשך אף נעלה את דלתו.

4. לפי הנטען באישום הרביעי, בתום תקופת האשפוז, בסמוך למועד שחרורה של המתלוננת מבית החולים, היא התארכה. בחודש ינואר 2014 תקף המשיב את המתלוננת משום שכעס על שהחזיקה בידו של ארוסה. בעשותו כן הוא משך את המתלוננת בשערותיה ממקום מושבה לרצפה והכה אותה בכל חלקי גופה. באותו יום בשעות הערב קרא המשיב למתלוננת לחדרו והתנצל בפניה על שהכה אותה, אך בהמשך לכך ביצע כלפיה עבירות מין נוספות. במעמד זה המשיב פשט את בגדיו והורה גם למתלוננת לעשות כן. הוא חזר והורה למתלוננת לעסות את כל חלקי גופו, לרבות איבר מינו, ולאחר מכן השכיב אותה על המיטה ושכב מעליה כשהוא מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה החופשית וחרף בקשותיה שיחדל ממעשיו. לאחר שהוציא את איבר מינו מאיבר מינה חיכך אותו המשיב בגופה של המתלוננת עד הגיעו לסיפוק מיני. בסיום מעשיו שב המשיב ואיים על המתלוננת שלא תספר את דבר הפגיעה בה לאמם.

5. לפי המפורט באישום החמישי, המתלוננת התחתנה בחודש מאי 2014 והתגרשה בחודש ספטמבר 2014. לאחר גירושה שבה המתלוננת לגור בבית עם אמה, שם התגוררו כאמור גם סבתה והמשיב. בחודש אוגוסט 2014 נישא המשיב והבית חולק לשתי יחידות - באחת התגוררו המשיב ואשתו, ובאחרת המתלוננת, אמה וסבתה. מדי לילה בתקופה שבין יום 11.1.2015 ליום 14.1.2015 התקשר המשיב למתלוננת ושלח לה מסרונים שבהם ציין כי בכוונתו לחדש את ביצוע המעשים המיניים בה והוסיף כי הוא אוסר עליה לגלות את דבר הקשר הטלפוני ביניהם. המשיב הורה למתלוננת להגיע אליו בשעות לילה מאוחרות תוך שהוא מאיים עליה שאם יוודע הדבר למי מבני המשפחה הוא יפגע בה. המתלוננת ניסתה להתחמק מלהגיע למגורי המשיב, אך ביום 14.1.2015 איים המשיב עליה כי זו אזהרתו האחרונה. בעקבות זאת, התקשרה המתלוננת למשטרה והודיעה על כוונת המשיב לחזור ולבצע בה מעשים מיניים שלא בהסכמתה החופשית ועל עבירות המין והאלימות הקודמות שביצע בה.

6. בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסו למשיב העבירות הבאות: מעשה סדום בן משפחה לפי סעיפים 351(א)

ו-347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה אינוס
בבן משפחה לפי סעיף 351(א) וסעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין (שלוש עבירות); מעשים
מגונים בבן משפחה לפי סעיפים 351(ג)(2) ו-348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1), 345(א)(1) ו-350 לחוק העונשין
(ארבע עבירות); איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ארבע עבירות); איסור מכירת משקאות משכרים לקטין לפי
סעיף 193א(א) לחוק העונשין (שלוש עבירות); תקיפת קטין בידי אחראי וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א)
סיפא לחוק העונשין; סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין; וכן הטרדה מינית והתנכלות לפי סעיפים
3(א)(3) ו-3(א)(6)(א), 4 ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

7. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בית
המשפט המחוזי דחה את מועד הדיון בבקשה והורה על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת.

8. יצוין כבר עתה כי הגם שהחקירה והגשת כתב האישום נולדו בעקבות התלונה, כמפורט לעיל, בהמשך חזרה בה
המתלוננת מן הגרסה הראשונית שמסרה בהודעתה במשטרה, ולבסוף שללה אותה כליל בהודעה שמסרה ביום
13.2.2015 ובמכתב שכתבה.

9. ביום 19.2.2015 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע
כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, למרות שגרסתה של המתלוננת מעוררת קשיים, לרבות העובדה שהיא חזרה
ממנה בהדרגתיות. בית המשפט המחוזי קבע שהשינויים בגרסאותיה של המתלוננת אינם מפתיעים בשים לב לכך שהיא
הייתה נתונה ללחצים מצד בני משפחתה. בית המשפט המחוזי הוסיף כי קיימים חיזוקים לגרסתה הראשונית של
המתלוננת, שבה היא הפלילה את המשיב - בגרסאות שמסרו האם ובני משפחה נוספים, בפלט ההתקשרויות בין
המתלוננת למשיב ובתוכנם של חלק מהמסרונים שהוחלפו ביניהם ולא נמחקו על ידה. יחד עם זאת, בית המשפט
המחוזי עמד על הקושי הנובע, להערכתו, מכך שהמתלוננת לא סיפרה בעת אשפוזה בבית החולים אודות עבירות המין
שביצע בה המשיב.

10. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי קבע כי קיימת עילת מעצר נגד המשיב - הן בשל המסוכנות האינהרנטית
הטמונה בעבירות שעניין פגיעה מינית, ולא כל שכן כאשר נפגע העבירה הוא קטין, והן משום שקיים חשש שהמשיב
ינסה להשפיע על עדויותיהן של המתלוננת ושל האם. בית המשפט המחוזי הוסיף כי קיים קושי לתת אמון במשיב בשים
לב להרגליו בכל הנוגע לצריכת האלכוהול ולעברו הפלילי, הכולל הרשעה בעבירת אלימות קשה נגד אשתו הראשונה.
לבסוף, בית המשפט המחוזי קבע כי לא מצא לנכון לבחון חלופת מעצר קונקרטי או להורות לשירות המבחן להכין
תסקיר מעצר בנדון.

11. ביום 12.3.2015 הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 19.2.2015, וזאת
לאחר שהמתלוננת ואמה שלחו לבית המשפט ולפרקליטות מכתבים שבהם טענו כי גרסתה הראשונה של המתלוננת
הייתה שקרית, ואף הוצע הסבר לכך שהמתלוננת נהגה לישון בחדרה של אמה. בנוסף, בדיון שנערך בבקשה טען
המשיב כי יש לבחון מחדש את בקשת המעצר גם בשים לב לכך ששמיעת הראיות בתיק נקבעה רק לחודש יוני 2015.

12. ביום 15.3.2015 בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה לעיון חוזר בקבעו שמכתבה של המתלוננת מהווה
המשך ישיר להודעתה האחרונה מיום 13.2.2015 שבה מסרה כי גרסתה הראשונית הייתה גרסה שקרית.

13. ביום 7.4.2015 הגיש המשיב ערר לבית משפט זה על החלטתו של בית המשפט המחוזי לדחות את הבקשה לעיון חוזר, אך ביום 19.4.2015 הערר נמחק בהסכמה.

14. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 15.2.2015 בוצעה הקראה פורמלית של כתב האישום, וכי ביום 17.6.2015 החלה פרשת התביעה. עוד יצוין כי הליכי הגישור שאליהם הופנו הצדדים לא צלחו.

טענות הצדדים

15. המדינה טוענת כי יש להורות על הארכת מעצרו של המשיב בשל מסוכנותו, אשר מתעצמת לנוכח עברו הפלילי, הכולל הרשעה בעבירות איומים, כליאת שווא, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת בת זוג משנת 2011, בגינה ריצה עונש מאסר בפועל.

16. בכל הנוגע להתקדמות המשפט ציינה באת-כוח המדינה, כי ביום 27.10.2015 תמה שמיעת עדויותיהן של קרובות המשפחה, ועל כן אינה טוענת עוד לחשש לשיבוש הכרוך בכך. עם זאת, היא עמדה על כך שעילת המסוכנות ממשיכה להתקיים במלוא עוצמתה. באת-כוח המדינה הוסיפה וציינה כי קבועים עוד שני מועדים שבהם אמורים להישמע עדי התביעה, בחודש דצמבר 2015, וכי מנקודת מבטה של התביעה דומה שיידרש אך מועד הוכחות נוסף לשם השלמתה של פרשת התביעה (בהערכה זהירה).

17. המדינה מציינת כי בית המשפט המחוזי היה מודע לקושי הכרוך בחזרתה של המתלוננת מן הגרסה המקורית שמסרה, אך סבר כי זה מתאזן בשל עוצמתן של עילות המעצר.

18. המשיב מתנגד מכול וכול להארכת מעצרו. הוא טוען כי העדויות שנשמעו מלמדות כי אין לתביעה על מה להתבסס, בשים לב לעמדה העקבית של העדים באשר לכך שמדובר בעלילה. באת-כוחו של המשיב הוסיפה כי אכן ניתן להתרשם כי המשיב השליט אימה על בנות משפחתו, אך לא בשל כך הועמד לדין, ולמעשה יש בכך כדי להסביר את המניע לכך שהמתלוננת ביקשה "להרחיקו" מן הבית.

19. באת-כוח המשיב הוסיפה כי מנקודת מבטה הדיון בפרשת התביעה צפוי להתמשך הרבה מעבר להערכתה של התביעה. זאת, בשל כך שההגנה תחייב חקירות נגדיות מפורטות של העדים מתחום המקצועות הטיפוליים על מנת להידרש למצבה הנפשי והרגשי של המתלוננת, אשר לפי הטענה השפיעו על הגשת התלונה.

20. בתשובתה, עמדה באת-כוח המדינה על כך שמקומן של טענות הנוגעות לחומר הראיות הוא במסגרת בקשה לעיון חוזר, ככל שהמשיב יבחר לחזור ולהגישה.

דיון והכרעה

21. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה שדין הבקשה להתקבל.

22. אכן, לאחר תום תקופה של תשעה חודשי מעצר משתנה נקודת האיזון בכל הנוגע למעצר עד תום ההליכים, ומתחזקים השיקולים התומכים בשחרורו של הנאשם (ראו למשל: בש"פ 8260/14 מדינת ישראל נ' רפאלוב, פסקה 14 (14.12.2014)). אולם, הכול תלוי במכלול הנסיבות. בעניינינו, אני סבורה כי ראיית התמונה בכללותה תומכת בהארכת המעצר.

23. אני תמימת דעים עם המדינה כי עילת המסוכנות מוסיפה להתקיים במקרה דנן בעוצמה מוגברת - לא רק בשים לב לטיב המעשים המיוחסים למשיב ולסיטואציה המשפחתית, אלא גם בהתחשב בעברו הפלילי (ראו והשוו: בש"פ 3311/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (13.5.2014)).

24. כמובן, אין בדברים אלה כדי לגרוע מן האפשרות הפתוחה בפני המשיב להגיש בקשה לעיון חוזר, ככל שזו תהא מבוססת על התפתחויות במשפט עצמו, ובלי לנקוט כל עמדה בעניין זה (ראו למשל: בש"פ 8173/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (5.12.2013)).

25. אני מוצאת לנכון להוסיף, כי שצינתי גם בדיון עצמו, כי ככל שקיים כבר עתה צפי להתמשכות נוספת של הדיונים מטעמים הנוגעים לצורך של ההגנה בחקירות העדים, מן הראוי להביא מידע זה לידיעתו של בית המשפט, כך שיוכל להביא זאת בחשבון בעת קביעתם של מועדי הדיונים.

26. בשולי הדברים, אוסיף כי ללא קשר לאישומים שיתבררו במשפט, יש לתמוה על נישואיה של המתלוננת בגיל צעיר ביותר, באופן שמעורר שאלות מהיבטו של חוק גיל הנישואין, התש"י-1950.

27. סוף דבר: אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק המעצרים החל מיום 2.11.2015 בתשעים יום או עד למתן פסק דין בתפ"ח 3430-02-15 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ש ו פ ט ת

05/11/2015